

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2
(Բացի կիրակի և տօն օրերից)։

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչիւր սառին 2 կօակել.

ՄԵՐԸ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Քահանայ և ուսուցիչ. — Ներքին տեսութիւն, Կամակ Քութայիսից, Կամակ Մօսկվայից, Կամակ Խմբագրին, Կերքին լուրեր. — Առաջ քին տեսութիւն, Թիւրքիա. Պաշտօնական ծանուցամբ, Գերմանիա. — Խառը է թագավորութիւններ. — Տեղեկացոյց. — Բանաս ասիր ական. Մեզ գրականական միտթիւն է հարգաւոր.

ՔԱՀԱՆԱՅԻ ԵՒ ՈՒՍՈՒՑԻՉ

Հայերը սովորութիւն ունեն մի
բանի վրա գանգատվելու, բայց
երբ որ նրանց գանգատը լսելուց
յետոյ, միջոց ես ցոյց տալիս այս
կամ այն պակասութենից ազատ-
վելու համար,—Հայը այդ քո ցոյց
տուած միջոցը չէ ընդունում, չէ
փորձում անգամ գործ դնելու և
դարձեալ շարունակումէ գանգա-
տվել...

Անդադար գանգատոներ ենք լը-
սում մեր քահանաների և ու-
սուցիչների վրա, թէ այդ ժո-
ղովրդական պաշտօնեաները խղճ-

ԲԱՆԱԾՈՒԹՅԱՆ

ՄԵԶ ՀԱՐԿԱԴՈՐ Է ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ՄԻՈՒ-
ԹԻՒՆ

Թիւրքիայի պետութեան մէջ ոչ հեռու անցեալում պատահած զայրոյթները և բարբարոսութիւնները, հայ գիւղերի թուրք աւազակների ձեռքով կործանուելը, հարիւրաւոր հայերի թուրք սրբկաններից սպանուելը, Վանի հրդեհը, ամբողջ ազգի աղետալի և միանգամայն զարհուրելի զրութիւնը, մեզանից ոչ ոք մոռացած չի լինի. Հարկաւոր է յշշել այստեղ այն որբապատառ փաստերը և ճշմարտութիւնները, որոնցով հեղեղի նման լցուեցան անցեալ 76 թուականում բոլոր հայ լրագիրների երեսները: Պատմութիւնը մի անգամ գուցէ ցոյց տայ և աւելի գաղանային իրողութիւններ, որոնց մշտական բեմը Հայաստանի թառամած արտօրայքն ու խղճալի գիւղերն են Եղել՝ Այս խօսքերը յիշողութիւնների կամ գուշակութիւնների համար չէին ասուած՝ մեր նպատակը ուրիշ է: Երբ մենք, ուստաստանցի հայերս, կարդում էինք այդ լուրերը, մեր սրտերում ոչ թէ միայն խղճի զգացմունքներ չէին ծնվում, ոչ թէ միայն ցաւին դեղէինք ուզում որոնել, —ոչ, մենք չէինք ուզում անգամ նոցա հաւատալ, մենք մինչև անգամ ծաղրաւմ էինք նոցա զրութիւնների վերա: Մինչև անգամ լաւ միտս է, որ շատերը զզուելով միանգամայն չէին անգամ ուզում լրագիրներ կարդալ, որպէս զի այդպիսի անախորժ և միանգամայն տմարդ խօսքեր և լորեր չը լսեն, Ընթերցող, այդ մի երևոյթ է, որից պիտի խր պատշաճ հետևանքը եղրակացնել:

76 տարին մի մեծ թուական էր ամբողջ հայ-
երիս մէջ. մեր ազգային զգացմունքը այնպէս
զարթեց, որպէս վաղուց անտի պատահած չէր
և գուցէ ոչ մի կերպով նա չը զարթէր, եթէ
76 թւի խառնակութիւնները տեղի չունենային
թիւրքիայի մէջ: Խսկ մեզ, ուսւսաստանցի հայե-

մոտաբար կերպով չեն կատարում
իրանց պարտաւորութիւնը, թէ
քահանան ապրում է եկեղեցու և
ուսումնարանի արդիւնքներով, թէ
ժողովրդից չառաքած զումարները
փոխանակ եկեղեցու և ուսումնա-
րանի վրա գործ դնելու, քահանան
կամայական կերպով իր անձի և
ընտանիքի վրա է գործ դնում ։
Հարստանում է ժողովրդի նուի-
րատութիւնների հաշվով։

Ուսուցիչների վրա մենք անդա-
դար գանգատներ ենք լսում թէ
նրանք խղճմոտաբար կերպով չեն
կատարում իրանց ուսուցչական
պաշտօնը....

Եթէ գանգատվում էք պէտք
և հնարներ որսնէք ձեր գանգատ
ներին դարման գտնելու համար
և պէտք է ընդունէք այն միջոց
ները, որ ցոյց են տալիս ձեզ
գանգատի առիթ տւող գրութիւնը
բարւոքելու համար։

իր համար, այդ թիւը ունէր և մի առանձնական շահակութիւն. նա ամենապարզ կերպով ցոյտուեց, որքան մենք անծանօթ ենք թիւրքիա հայերի գրութեան հետ, որքան մենք նոցանի անջատած ենք, որքան հեռացել ենք միմեանցին Եթէ 76 թւի մեր կեանքի ամենաթշուառ տարի ներից մէկն էր, բայց նրան մեր կեանքի զարգաց ման ամենանշանաւոր տարիներից մէկը պիտի համարենք: Երբէք մեր հաղորդակցութիւնը, մեր մտքերի փոխանակութիւնը թիւրքիայի հայեր հետ այնքան յաճախ չէր եղած, որքան անցես: 76 թւին: Երբէք նոցա վշտերը այնքան մերտի մօտիկ չենք ընդունել, երբէք մեզ նոցա այնքան եղբայրներ չենք անուանել, որքան 76 թուականում, երբ նոցա թշուառ դրութիւն հայելու նման մեր առաջը կանգնեց: 76 թիւր ս նշանաւոր տարի էր, Բայց այդ յարաբերութիւն ները մինչ յաւիտեան պահպանելու համար միթ հարկաւոր է ամենամեայ հարիւրաւոր հայեր կոտորուելը, մահը, թշուառութիւնը: Խոչ մեր այդ խորիթ լինելու, այդ երեք միլիոն հայեր կեանքը մեզ համարեա անցայտ լինելու պատճառը: Թող պատմաբանը քննէ այդ հարցը պատմական կէտից, բայց մենք կասենք մեր գրականութեան բախնուած լինելն է նորա ամենա

զլլաւոր պատճառը՝ Այս, զրականութիւնը և
ազգի զրութեան, նորա վշտերի և ուրախութիւնը
ների, նորա կեանքի յօյների ամենապարզ հայե
լին է. զրականութիւնը՝ մի ազգի մէջ նորա ազ
գային սուրբ զգացմունքը զարթացնող ամենա
զօրեղ միջոցն է: Խնչով մենք իրար ճանաչենք
եթէ ոչ զրականութեամբ: Խնչով մենք իրար մեն
դարդ ու ցաւերը պատմենք, խնչով մենք մի վ
սենք, եթէ ոչ կրօնքով և զրականութեան մէջ
կենդանի մնացած հոգուով: Բայց մեզ համա
թիւրքիայի հայերը կարծես չը կան: Եթէ մեզա
ն է առ առ

սուս երթամսակի մի երկու հայերի մօտ «պօլսական» գրքեր կը աեսնէք, այդ ևս բացառութիւն՝ Բայց ուր են տաճկահայերի բազմազան աշխատութիւնները, ուր նոցա բանաստեղծները, ուր են այն բազմաթիւ հայ լրագրուները, որոնք թիւրքիայում հրատարակվում են: Որ տաճկաստանց բանասէլն է իւր գրուածներով ծանօթացրեմնեղ տաճկահայերի խեղճ գրութեան հետ: Ո՞ւ տաճկաստանցի հային է ձանաչում մեր ժողովուրդը այնպէս, որպէս Կալվանդեանցին, Արք

Բայց չէ. Հայր գանգատվու-
է, նրան միջոցներ, գարման
ցոյց տալիս, նա չէ ընդունու-
ցոյց տուած միջոցներդ, և գար-
ձեալ շարունակումէ գանգատվե-

Ուրեմն նա գանգատվում է
թէ այս կամ այն դրութիւն բա-
տօքելու, ոչ թէ այս կամ այն պա-
կասութիւն վերցնելու համար,
այլ միսմիայն գանգատվելու հա-
մար....

Քաշանան և ուսուցիչը ժողովական պաշտօնեաներ են, ի
ամեն պաշտօնեայ պէտք է նի
թապէս հաստատ ուժիկով ապա
չոված լինի, որ կատարէ ճշդու
թեամբ իր պաշտօնը:

ՄԵՆՔ իրաւունք չունենք մի
և է անձից իր պաշտօնակատա-
րութեան մէջ ճշդութիւն, ապա
ւութիւն, խղճմուանք պահանջ-
եթէ ինքներս այն անձին նիւթ-
պէս չենք ապահովացնում:

Եկեղեցական օրէնքների գօրու
թեսամք քահանան ստիպված է
անպատճառ պսակված լինել, նա
քահանայ չէ կարող լինել, եթե
պսակված չը լինի, ուրեմն քահա-
նան չէ կարող քահանայ լինել
եթէ ընտանիքի տէր մարդ չէ,
բայց մի և նոյն ժամանակ ոչինչ
հաստատ ոռջիկով չենք ապահով
վացնում նրան և կամենում ենք
որ նա իր կնօջ ու ընտանիքի հետ
օդով ապրէ: Պարզ է որ քա-
հանայի բոլոր նիւթական յոյսը
ժողովրդի կամաւոր նուիրաստու-
թեան վրա է, բայց որովհետեւ
սա մեծ մասամբ աննշան է, լի-
նում և բացի որբանից սովորեց-
նում է, ընտելացնում է քահա-
նային անորոշ նիւթական դրու-
թեան, — չէ կարելի պահանջել
դրանից այն ազնուութինը ժողո-
վըգական փողերը կառավարելու
մէջ, ինչ ազնուութիւն որ կարենի ե

որոնց համար գրականութիւնը առաջին պիտոյք
ներից մէկն է, նոցա առօրեայ «ազն ու հացն է»
Մենք, հայերս, այն-աստիճաններից մէկի վերա-
ենք, ուր ազգը չէ տեսնում դեռ պարզապէտ
գրականութեան բարձր կոչումը, ուր չէ նկա-
տում դեռ նորանում իւր կեանքը պայմանաւո-
րող հանգամանքների քննութիւնը: Կա զեռ չէ
ջոկում այն թելք, որը կապում է գրականու-
թեան նշանակութիւնը ազգի շահերի հետ
Մենք ունենք գրականութեան համար զեռ շատ
ծուռ հայեցքներ, որոնք բգլուում են նոյն խա-
մեր տղիտութիւնից: Մենք զեռ «խորթ» ենք
գրականութեան հատ: Որքան գրականութեան
բարեկամները շատ են, այնքան և նա բարձրա-
նում է, զարգանում և ծաղկում: Այժմ տեսնենք
որքան նա «բարեկամներ» ունէ, կամ յոյս ունե-
ունենաւու մենանամ:

Ուռաստանում (խօսենք միայն կոլլասի վերաբերութեամբ) հաշում է մօտ կէս մղլիօն համոզվարդ: Որ մասն է այս հայերից կազմում այն հասարակութիւնը, որի մէջ պարունակիլում են որպէս զրականութեամբ անմիջապէս պարապուներ, նաև այն մասը, որը նպաստում է նորան որ և իցէ կերպով. մի խօսքով, բնորչանուլ:

մաքով ասած, մեր ինտելիգենցիան։
Սյու թւի որոշելը մեր կարողաթիւնից վեր է
բայց մօտաւորապէս կարելի է զուշակել։ Ահա
աղբիւր։ Որովհետեւ լրագիրը մի ազգի մէջ
մտքել տարածելու ամենայարմար միջոցն է
ամենահեշտ ձեռք բերելու և ամենաարագմա-
կողմանի հրատարակութիւնն է, ուստի մնան
սխալ չենք գործել, եթէ ենթադրենք ով լրա-
գիր չէ կարգում, ուրեմն վրականութեանը, բնդ-
հանուր մաքով ասած, նա մատով էլ չէ չո-

շափում; Որքան այսպիսի հրատարակութիւններ
ունենք: Վեց: Ընդունելով խրաբանչխրի բա-
ժանորդների միջին թիւը (հաւասարացնելով
«Արարատ» իրաւունքները միւսների հետ) 300,
կը ստանանք ընդամենը 1800: Գիշուք 2—3—4
վերջապէս 5000. Մինի թող 10000. Այդ է միեւ ին-
տելիգենցիան: Այդ թուի վերա որքան աչքեր են
տնկած, տեսէք խնդրեմ. պարբերական հրա-
տարակութիւնների խմբագրերն էլ, բելլիտրիստն
էլ, բանաստեղծն էլ, զրամատուրգն էլ, ման-
կավարժն էլ, պատմաբանն էլ, լեզուագէտն էլ,
ժամանակով մատեմատիկոսը, քիմիկոս ու ֆի-

